

Hypocrisie en minachting voor slachtoffers

Toen men professoren Brice De Ruyver en Cyrille Finault vroeg als experts te gaan zetelen in de parlementaire onderzoekscommissie over de aanslagen in Zaventem en Maalbeek van 22 maart 2016 hielden ze het na een paar vergaderingen al voor bekeken. De criminologen weigerden mee te spelen in deze sterfhuisconstructie met een rookmachine als wierookvat.

Na het lezen van het vierde tussentijds verslag over het onderdeel 'radicalisme' kan men niets anders dan beide vermaarde criminologen gelijk geven, al is het voor professor Brice De Ruyver jammer genoeg postuum. Dergelijke zelfreinigende praatgroepen – ikzelf heb er een paar als lid meegemaakt – leveren degelijk werk als het om het achterhalen van de feiten gaat, maar verliezen zich in partijpolitieke haarkloverij en vluchtgedrag als het om aanbevelingen gaat.

De onderzoekscommissie heeft de reputatie van het parlement als poppenkast van jaknikkers alle eer aangedaan. De volksvertegenwoordigers vinden bijvoorbeeld in hun verslag dat er zoveel mogelijk moskeeën moeten erkend en gefinancierd worden. De islam werd in ons land in 1974 al als officiële godsdienst erkend. De Moslimexecutieve is de kerkfabriek van de islam en ontvangt al jaren miljoenen euro's van de overheid voor de financiering van zijn erediensten.

Door interne twisten, latent racisme (tussen bijvoorbeeld Turken en Marokkanen, ik heb het zelf meegemaakt), en sektarische meningsverschillen (tussen fundi's en realo's van de soennitische of de sjiiitische doctrine, of tussen de Turkse staatskerk Diyanet en zelfs de Iraanse kerk) lag de Moslimexecutieve jarenlang op apegapen.

Het is eerder een zootje ongeregeld van onbekwame zeloten dan

een leidinggevend patriarchaat – vrouwen mogen er enkel de lokalen opkuisen. Sommige leden spreken geen Nederlands of Frans, maar enkel Arabisch en enkelen werden ooit in de gaten gehouden door de Staatsveiligheid.

De wijze parlementaire vergadering van gedoogpolitici kwam tot het besluit dat de geldkraan voor deze bedenkelijk curie nog verder moet opengedraaid worden, in de hoop dat men dan zal preken tegen gewelddadig radicalisme; voor geweldloos radicalisme echter mag de kansel wel nog gebruikt worden.

Onze moskeeën zijn broeihaarden van vervreemding, zegt onder andere jihadi-expert Montasser AID'Emeh. Het is niet door meer geld te geven dat de inhoud van de Koran, Allahs onveranderlijk woord, zal veranderen. De beste manier om aan deze strijd een einde te maken, schrijft filosoof Koenraad Elst in *De islam voor ongelovigen*, is hem voor de strijdende partijen irrelevant en absurd te maken, namelijk door hen te bevrijden van het geloof dat hen motiveert.

Misschien zouden onze volksvertegenwoordigers even moeten inzien dat in de multiculturele samenleving ook de multireligieuze samenleving is binnengeslopen, en dat deze enkel kan gedijen in een religieus neutrale staat, waarin elk maar moet betalen voor zijn eigen God. Door de scheiding tussen kerk en staat is het recht op godsdienstige achterlijkheid in onze grondwet verankerd: we hebben even weinig te zeggen over de opleiding van een imam in een Madrassa als van een onderpastoor in een seminarie, maar oproepen tot geweld staat wel al meer dan een eeuw in ons Strafwetboek. Jihadpredikers moet men dus achter de tralies steken, men heeft dit echter verzuimd. Dit gaat om niks minder dan schuldig verzuim en dhimmitudegedrag van onze politici.

De parlementaire vergoelijkingslobby rept in haar aanbevelingen met geen woord over bijvoorbeeld de samenvoeging van de Brusselse politiezones, waar nochtans alle beleids mensen voor pleitten vlak na de aanslagen. De leenheren

van de negentien Brusselse gemeentelijke baronieën hebben blijkbaar machtige commissievrienden, niettegenstaande het beleid van figuren als Philippe Moureaux, die van zijn gemeente Molenbeek een islamistisch hellegat maakte en van draaideurcriminelen bommenleggers.

Het gevolg van een socialistische monocultuur met een gesubsidieerd islamitisch randje.

Punt 95 van het onderzoeksrapport vermeldt:

‘Als gevolg van de redenen die de oprichting van de onderzoekscommissie hebben gerechtvaardigd (aanslagen van 22 maart 2016 in Brussel) is de aandacht van de commissie voornamelijk uitgegaan naar het (gewelddadig) radicalisme dat beweert gerelateerd te zijn aan de islam. De onderzoekscommissie wijst er evenwel op dat die focus geenszins mag doen denken dat zij het islamitisch terrorisme, net als het islam gerelateerd radicalisme, beschouwt als de enige vormen of uitingen van het radicalisme/gewelddadig radicalisme.’

Van zoveel onderdanigheid en kruiperigheid zakt mijn broek af. Het moet duidelijk zijn dat onze parlementsleden de islam niets kwalijk nemen. Dat de band tussen islam en geweld niets meer is dan een holle claim.

Terreur wordt door onze zoetwaterpolitici in hun rapport blijkbaar beschouwd als de weerwraak van de kanslozen voor de afwijzing van de samenleving en de beperking van hun kansen op de arbeidsmarkt.

Alle religieuze psychopaten komen uit een gemeenschap van gelijkgezinden en alle recente impactvolle aanslagen zijn aangestuurd door een perverse duivelse ideologie van godsdienstfanatisme en dogmatische haat. De voedingsbodem van deze aanslagen is het geloof zelf.

Maar terreur wordt door onze zoetwaterpolitici in hun rapport

blijkbaar beschouwd als de weerwraak van de kanslozen voor de afwijzing van de samenleving en de beperking van hun kansen op de arbeidsmarkt. Werkgevers en hun discriminerend gedrag zijn volgens hen blijkbaar een reden voor de terreuraanslagen.

Een heksenjacht met praktijktests door een antidiscriminatiepolitie op onze ondernemersgilde moet volgens hen nu nieuwe aanslagen voorkomen. Het voorstel voor mystery calls had – onder druk van de N-VA en de Open VLD – zelfs het Zomerakkoord tussen de politieke partijen niet overleefd, maar in de cocon van hun besloten vergadering hebben lui als roeptoeter Peter De Roover en Siegfried Bracke van de N-VA meer last van het stockholmsyndroom dan van gezond verstand.

Daar wordt door hen zelfs Laurette Onckelinx tegen de borst gedrukt. Hun verloochening van de eigen ideologie met de vooropgestelde oprichting van een soort 'super-Unia' of gedachtenpolitie is beschamend. Het streven naar een consensus in het eindverslag lijkt voor hen belangrijker dan de inhoud. De politici van de onderzoekscommissie hebben de reputatie van het parlement als vermolmd poppenkast van jaknikkers weerom alle eer aangedaan.

Overal in de wereld, van Brussel tot New York, vermoorden religiegekke uit naam van Allahu Akbar onschuldige mensen om hun plaats als martelaar in het paradijs te verdienen en het kalifaat op aarde te vestigen. En toch blijven onze parlementsleden deze monsters als slachtoffers van discriminatie zien? Laat ze dat maar een keer in het West-Vlaamse Staden gaan uitleggen.

h/t Jean-Marie De Decker

Postscriptum:

De moeder uit Staden die stierf bij een islamitische aanslag in de VS is weer thuis. Het stoffelijke overschot van Ann-Laure Decadt is sinds zondagochtend terug in België. Deze 31-jarige vrouw die vorige dinsdag om het leven kwam bij de islamitische terreuraanslag in New York is weer thuis.
nieuwsblad.be

Andere Vlaamse slachtoffers van de smerige Mohammedanen:

http://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20171105_03169870

Conclusie ligt voor de hand:

<https://fenixx.org/2017/11/03/de-islam-is-een-belediging-voor-ieder-levend-wezen-en-de-enige-manier-om-dit-beest-tegen-tegaan-is-met-geweld/>